



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 660/2024-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ondrejom Bartošovičom, advokátom, Pázmaňa 2020/30, Šaľa, proti postupu Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 31T/4/2024 a jeho uzneseníu z 24. júla 2024 a proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tos/154/2024 a jeho uzneseníu z 12. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 3 a 5 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 9 ods. 1, 3 a 4 a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom a uzneseniami súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, bezodkladne prepustiť ho z väzby na slobodu a uložiť zákaz pokračovania v porušovaní jeho základných práv a slobôd. Sťažovateľ si uplatňuje primerané zadost'učinenie 500 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a súdneho spisu vyplýva nasledovný stav veci:

3. Uznesením vyšetrovateľa z 21. septembra 2023 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi.
4. Sťažovateľ bol uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17Tp/60/2023 z 24. septembra 2023 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.
5. Príkazom prokurátora z 20. októbra 2023 bol sťažovateľ prepustený z väzby pre účely jeho dodania do výkonu trestu odňatia slobody nariadeného okresným súdom vo veci pod sp. zn. 1 T/43/2023.
6. Dňa 28. decembra 2023 prokurátor podal návrh na vzatie sťažovateľa do väzby podľa § 71 ods. 3 písm. d) Trestného poriadku, ktorý odôvodnil tým, že u obvineného aj naďalej trvajú dôvody väzby tak, ako o nich rozhodol súd 24. septembra 2023. O návrhu prokurátora súd rozhodol 2. januára 2024 uznesením sp. zn. 14Tp/58/2023 tak, že obvineného zobral do väzby. Lehota väzby začala plynúť okamihom jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody 20. januára 2024.
7. Prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „okresná prokuratúra“) podal 11. januára 2024 na sťažovateľa obžalobu. Uznesením okresného súdu z 24. januára 2024 v spojení s uznesením krajského súdu z 1. februára 2024 bolo rozhodnuté o ponechaní obžalovaného vo väzbe i po podaní obžaloby.
8. Dňa 24. januára 2024 sa malo okrem výsluchu sťažovateľa v súvislosti s rozhodovaním o väzbe uskutočniť zároveň aj hlavné pojednávanie, avšak sťažovateľ, ktorý predvolanie prevzal 18. januára 2024, vyhlásil, že nesúhlasí so skrátením lehoty na prípravu, a žiadal o odročenie hlavného pojednávania. Termín hlavného pojednávania nariadený na 14. február 2024 bol odročený na žiadosť obhajcu sťažovateľa z dôvodu jeho práceneschopnosti. Podľa zápisnice z nasledujúceho hlavného pojednávania konaného 28. februára 2024 súd pred začatím pojednávania zistil, že eskorta obžalovaného sťažovateľa nebola realizovaná z neznámeho dôvodu a hlavné pojednávanie súd odročil na 10. apríl 2024. Hlavné pojednávanie 10. apríla 2024 sa uskutočnilo a bol nariadený nový termín na 22. máj 2024.
9. Obhajca 20. mája 2024 oznámil súdu, že sťažovateľ súhlasí s pojednávaním v jeho neprítomnosti a žiada zrušiť eskortu na nariadené hlavné pojednávanie 22. mája 2024. Dňa 21. mája 2024 však obhajca požiadal súd o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní nariadenom na 22. máj 2024 z dôvodu svojej práceneschopnosti a súd nariadené pojednávanie odročil.
10. Nasledujúci termín hlavného pojednávania nariadený na 19. jún 2024 bol zrušený z dôvodu služobných povinností na strane sudcu a nový termín bol nariadený na 14. august 2024. Dňa 4. júla 2024 bol spis po prerozdelení trestných vecí sudcu Mgr. Stanislava Kováča pridelený novej zákonnej sudkyňi JUDr. Ing. Veronike Pravdovej.
11. Následne sťažovateľ podal 22. júla 2024 žiadosť o prepustenie z väzby, o ktorej rozhodol okresný súd namietaným uznesením z 24. júla 2024 tak, že sťažovateľa ponecháva vo väzbe, a väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.
12. Okresný súd v namietanom uznesení z 24. júla 2024 reagoval okrem iného aj na námietku sťažovateľa (ktorou argumentuje aj v ústavnej sťažnosti), že súd nekoná v jeho väzobnej veci

prednostne a urýchlene, pričom poukazoval na nariadovanie termínov hlavných pojednávanií v jeho veci, konkrétne odročenie hlavného pojednávania, ktoré sa konalo 10. apríla 2024, na 22. máj 2024 a ktoré sa neuskutočnilo z dôvodov na strane obhajoby a následné nariadenie hlavného pojednávania na 14. august 2024.

13. Okresný súd podrobne popísal chronologický postup v konaní vo veci sťažovateľa a k uvedenej námietke uviedol, že trestné konanie prebieha plynule, časové odstupy medzi jednotlivými hlavnými pojednávamií vzhľadom na dôvody na strane obhajoby, služobné povinnosti sudcu, ako aj na zmenu zákonného sudcu a s tým súvisiacou potrebou naštudovania spisového materiálu nepredstavujú také časové zdržanie v konaní pred súdom, ktoré by oslabovalo existujúce dôvody trvania väzby v prospech práva obžalovaného na osobnú slobodu. Súd poukázal na to, že zo skutočnosti, že hlavné pojednávanie 19. júna 2024 bolo potrebné odročiť z dôvodu, ktorý nebol na strane sťažovateľa, a to, že došlo k zmene zákonného sudcu, nemožno automaticky konštatovať, že by uvedené oslabovalo súdom konštatované väzobné dôvody tak, aby bolo možné pristúpiť k prepusteniu obžalovaného z väzby na slobodu. Vykonanie dokazovania v konaní pred súdom si vyžaduje určité, primerané časové obdobie, ktoré zodpovedá kritériám nevyhnutného času trvania väzby obžalovaného podľa § 76 ods. 1 Trestného poriadku a zároveň maximálnemu limitu upravenému v ustanovení § 76 ods. 6 Trestného poriadku.

14. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorú 26. júla 2024 doplnil jeho obhajca a o sťažnosti rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) namietaným uznesením sp. zn. 5Tos/154/2024 z 12. augusta 2024, ktorým sťažnosť sťažovateľa zamietol.

15. Krajský súd sa v namietanom uznesení z 12. augusta 2024 nestotožnil s názorom sťažovateľa, že procesným postupom súdu došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, ktoré by odôvodňovali prepustenie obžalovaného sťažovateľa z väzby na slobodu. Postup prvostupňového súdu čiastočne posúdil ako neefektívny v tom smere, že prvý termín hlavného pojednávania nariadil síce samosudca v krátkom časovom období od doručenia obžaloby, zároveň však nastala situácia, kedy nebolo možné vykonať hlavné pojednávanie z dôvodu nedodržania zákonných lehôt na prípravu obžalovaného na pojednávanie a ďalšie termíny hlavného pojednávania boli zrušené z dôvodu neprítomnosti obhajcu a nezabezpečenia eskorty obžalovaného. Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľ bol vo väzbe od 20. septembra 2023 do 20. októbra 2023 a následne od 20. januára 2024, teda necelých 8 mesiacov v čase rozhodovania krajského súdu, pričom išlo o trestné stíhanie za zločin. Od hlavného pojednávania 22. mája 2024 do dňa rozhodovania sťažnostného súdu o väzbe uplynuli necelé tri mesiace a ďalší termín hlavného pojednávania bol určený na 14. august 2024, teda necelé tri mesiace po poslednom vykonanom hlavnom pojednávanií.

16. Krajský súd ďalej poznamenal, že aj keď od podania obžaloby prešlo do rozhodovania súdu o väzbe obžalovaného sedem mesiacov, v tomto čase sa na podklade vykonaných procesných úkonov neoslabila dôvodnosť podozrenia obžalovaného zo spáchania stíhanej trestnej činnosti, bol vypočítaný nielen obžalovaný sťažovateľ, ale boli realizované (oboznamované) aj svedecké výpovede, na ktorých obsahu bola tiež založená obžaloba a z ktorého obsahu vychádzali aj predchádzajúce rozhodovania o väzbe sťažovateľa a v dôsledku ktorých dosiaľ nedošlo k zmene ani k oslabeniu dôkaznej situácie a bol oboznamovaný obsah listinných dôkazov. Krajský súd k tejto námietke sťažovateľa dospel k záveru, že nemožno konštatovať neprimeranosť doterajšej

doby obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa, keď sťažnostný súd zohľadnil aj aktuálny stav trestného konania voči obžalovanému sťažovateľovi a charakter prejednávanej trestnej činnosti.

17. Zo spisu okresného súdu ďalej vyplýva, že ďalšie hlavné pojednávania sa uskutočnili 14. augusta 2024, 11. septembra 2024, 6. novembra 2024 a 8. novembra 2024. Na hlavnom pojednávaní 8. novembra 2024 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým sťažovateľa uznal za vinného zo zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou a psychotropnou látkou, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 1 mesiaca.

II.

Argumentácia sťažovateľa

18. Sťažovateľ tvrdí, že jeho základné práva boli postupom a namietanými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu porušené, keďže o jeho ďalšom zotrvaní vo väzbe nebolo rozhodované zákonným spôsobom. Za hlavný dôvod označil existenciu prietahov v konaní takého závažného charakteru, že ďalšie trvanie väzby je podľa jeho názoru neudržateľné. Sťažovateľ poukazuje na to, že väzobné veci majú byť riešené urýchlene, plynule a bezodkladne.

19. Sťažovateľ tvrdí, že úkony vo väzobných veciach majú byť realizované v súdnom konaní s odstupom mesiaca, najviac 6 týždňov. Rovnako tvrdí, že z ustálenej judikatúry ústavného súdu má vyplývať, že pokiaľ súd nerealizuje bez zavinenia obžalovaného alebo jeho obhajcu úkony (konkrétne sťažovateľ uvádza, že má ísť predovšetkým o hlavné pojednávania) do 2 mesiacov od posledného, akýkoľvek čas nad 2 mesiace sa už považuje jednoznačne za prietah vo väzobnom stíhaní a obžalovaný musí byť z väzby prepustený.

20. Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv tým, že všeobecné súdy v rámci rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sa podľa jeho názoru nedostatočne vysporiadali s jeho argumentom o prietahoch v konaní vo veci samej na súde prvého stupňa, keď okresný súd podľa sťažovateľa nariadil hlavné pojednávania s neprimeraným časovým odstupom. Konkrétne namieta, že v predmetnej trestnej veci bol termín hlavného pojednávania 10. apríla 2024, následne sa hlavné pojednávanie 22. mája 2024 neuskutočnilo z dôvodov na strane obhajoby, avšak ďalšie nariadené hlavné pojednávanie bolo stanovené až na 14. august 2024, teda viac než 4 mesiace od posledného pojednávania a takmer 3 mesiace od posledného termínu, ktorý bol zrušený kvôli obhajcovi.

21. Takýto časový odstup od hlavných pojednávanií je podľa sťažovateľa vo väzobných veciach neprípustný a protiústavný a nemôže byť na úkor osoby, ktorej osobná sloboda je obmedzená a na ktorú sa vzťahuje prezumpcia nevinoty. Z uvedeného dôvodu je sťažovateľ toho názoru, že okresný súd porušil jeho základné práva.

22. Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa v namietanom uznesení so závažným pochybením prvostupňového súdu nevysporiadal dostatočne, keď len konštatoval, že postup prvostupňového súdu možno čiastočne posúdiť ako neefektívny, avšak prietahy neskonštatoval v rozsahu, ktorý by odôvodňoval zrušenie prvostupňového rozhodnutia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením okresného súdu:

23. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

24. Sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu účinný prostriedok nápravy, sťažnosť krajskému súdu. Takúto sťažnosť aj podal a bolo o nej rozhodnuté uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

25. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

26. Z ústavy a rovnako aj z dohovoru vyplýva, že každé obmedzenie osobnej slobody väzbou môže nastať len z dôvodov ustanovených zákonom. Preto právna úprava obsiahnutá v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 315/06). Pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby (uznesenie o vznesení obvinenia) a materiálne predpoklady väzby, keď musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a spáchal ho obvinený; zároveň musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011). Zároveň je potrebné dodať, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o väzbe, ktoré neposkytuje odpovede na všetky relevantné otázky, resp. námietky formulované zo strany väzobne stíhanej osoby, sa v prípade väzby automaticky pretavuje do porušenia práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy (III. ÚS 33/2021). Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka (strany) konania na také

odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020, I. ÚS 471/2024).

27. Pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nijako neatakoval napadnuté rozhodnutia súdov z hľadiska odôvodnenia existencie väzobných dôvodov, pre ktoré sa vo väzbe nachádza, a ani nenamieta celkovú dĺžku trestného konania, či rýchlosť rozhodovania o väzbe. Ústavný súd preto ústavnú konformitu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk neskúmal ani nehodnotil. Zásadným argumentom sťažovateľa v odôvodnení ústavnej sťažnosti je časový odstup nariadených hlavných pojednávaní ako dôvod prietáhov v konaní a vysporiadanie sa všeobecných súdov s touto námietkou sťažovateľa v rámci rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby a sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa.

28. Ústavný súd skúmal, či sa krajský súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu s ústavou a dohovorom. Na účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd podrobne oboznámil s obsahom odôvodnenia uznesenia krajského súdu a tiež s obsahom odôvodnenia uznesenia okresného súdu, a to v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdov nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

29. Z namietaného uznesenia okresného súdu vyplýva, že okresný súd sa pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby oboznámil s podanou žiadosťou, obsahom súdneho spisu, vypočul sťažovateľa, zistil stanovisko prokurátora a obhajcu. Súd podrobne skúmal splnenie formálnych a materiálnych predpokladov väzby, zaoberal sa posúdením dôvodnosti väzobného stíhania tak, ako ich konštatovali súdy v predchádzajúcich rozhodnutiach o väzbe, vyjadril sa k možnosti nahradenia väzby. Okresný súd dospel k záveru, že vo veci neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by toho času oslabovali alebo negovali či už formálne, alebo materiálne dôvody väzby do takej miery, kedy by bolo možné uvažovať o jeho prepustení na slobodu a uviedol, že tieto dôvody pretrvávajú v nezmenenej forme a obsahu. Konštatoval, že obava z pokračovania v trestnej činnosti nepominula, požiadavka verejného záujmu na zabránení v prípadnom konaní obžalovaného sťažovateľa spočívajúcom v pokračovaní trestnej činnosti naďalej prevažuje nad rešpektovaním jeho osobnej slobody. Pokiaľ ide o zásadný argument podanej ústavnej sťažnosti, z uznesenia okresného súdu je zrejmé, že touto argumentáciou sťažovateľa sa súd podrobne zaoberal, popísal chronologický postup v predmetnom trestnom súdnom konaní, ako aj v konaní o väzbe sťažovateľa s odôvodnením časového hľadiska jednotlivých úkonov s tým, že skutočnosti, na ktoré poukazoval sťažovateľ, neoslabujú súdom konštatované väzobné dôvody tak, aby bolo možné pristúpiť k prepusteniu sťažovateľa z väzby na slobodu.

30. K podobnému záveru, pokiaľ ide o sťažovateľov argument prietáhov v konaní vo veci samej pri nariaďovaní termínov hlavných pojednávaní, ktoré podľa sťažovateľa mali viesť k jeho prepusteniu z väzby, dospel po preskúmaní uznesenia prvostupňového súdu aj krajský súd. Krajský súd preskúmal chronologický postup súdu prvého stupňa v trestnom konaní vo veci sťažovateľa, zaujal kritické stanovisko k neefektívnemu postupu okresného súdu, kedy termín hlavného pojednávania nebolo možné vykonať pre nedodržanie zákonných lehôt na prípravu sťažovateľa

na pojednávanie, rovnako ako aj pre nezabezpečenie eskorty sťažovateľa súdom. Zohľadnil aj to, že nariadené pojednávania sa nemohli uskutočniť aj pre dôvody na strane obhajoby. Krajský súd konštatoval, že nezistil neprímeranosť doby obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa vzhľadom na stav trestného konania a charakter trestnej činnosti.

31. Ústavný súd považuje spôsob, akým krajský súd pristúpil k preskúmaniu a vyhodnoteniu námietky sťažovateľa týkajúcej sa jeho tvrdenia o vzniku zbytočných prietahov v postupe okresného súdu pri nariadovaní hlavných pojednávanií, za ústavne súladný. Prednesenú námietku krajský súd preskúmal a dospel k záveru, že postup prvostupňového súdu sa nevyznačoval nečinnosťou, bol plynulý, zohľadňujúci okolnosť, že išlo o väzobnú vec. Na podporu tohto záveru krajský súd poukázal na uskutočnené hlavné pojednávania a vykonané procesné úkony súvisiace s dokazovaním. Ústavný súd prezentovanú argumentáciu krajského súdu v tomto ohľade rešpektuje a akceptuje.

32. Pokiaľ ide o konkrétny argument sťažovateľa týkajúci sa nariadovania sťažovateľom vymedzených hlavných pojednávanií s časovým odstupom, z obsahu spisu vyplýva, že hlavné pojednávanie, na ktoré poukazoval sťažovateľ, sa realizovalo 10. apríla 2024, pričom ďalšie pojednávanie bolo nariadené s časovým odstupom 1 a pol mesiaca na 22. máj 2024, ktoré sa nerealizovalo z dôvodu na strane obhajoby, a 19. jún 2024, ktoré sa neuskutočnilo z dôvodov na strane súdu. Nasledujúce hlavné pojednávanie bolo nariadené na 14. august 2024. Zásadným argumentom sťažovateľa v ústavnej sťažnosti bol pritom tvrdý rozpor časových odstupov nariadovaných hlavných pojednávanií s ustálenou judikatúrou ústavného súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že tvrdenie sťažovateľa o tom, že hlavné pojednávania sa majú nariadovať s časovým odstupom najviac 2 mesiacov, nepredstavuje ustálenú judikatúru ústavného súdu. Sťažovateľ neuviedol na podporu svojich tvrdení ani odkaz na žiadne konkrétne rozhodnutie ústavného súdu či iného súdneho orgánu, ktoré by malo potvrdiť, preukázať túto jeho argumentáciu. Sťažovateľom označený časový odstup nariadovaných hlavných pojednávanií v predmetnej trestnej veci sa podľa ústavného súdu nejaví ako neprímeraný a sám osebe nesignalizuje porušenie základných práv sťažovateľa. Naopak, okresný súd postupoval v trestnej veci sťažovateľa plynule, pravidelne nariadoval pojednávania, jeho postup efektívne smeroval k rozhodnutiu vo veci samej, o čom v konečnom dôsledku svedčí aj to, že prvostupňový súd vo veci samej rozhodol rozsudkom z 8. novembra 2024, t. j. 10 mesiacov od podania obžaloby na sťažovateľa.

33. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu v časti sťažovateľom uplatnenej námietky je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Krajský súd sa sťažovateľom namietanými okolnosťami trvania trestného konania vo veci sťažovateľa zaoberal, posúdil časové hľadisko jednotlivých úkonov okresného súdu, najmä časové odstupy nariadených hlavných pojednávanií v kontexte aktuálneho stavu trestného konania a charakteru trestnej činnosti sťažovateľa a dospel k záveru, že sťažovateľov argument vzhľadom na uvedené neobstojí ako dôvod na vyhoviecie jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Argumentácia krajského súdu v namietanom uznesení v tejto časti nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická, dáva sťažovateľovi jednoznačnú odpoveď na nastolenú námietku. Rozhodnutie krajského súdu, pokiaľ ide o označený sťažnostný argument, možno

posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľom uplatnených základných práv.

34. Na základe už uvedených skutočností bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu